

Auttamattomia

(*Kuva New Yorkin suomalaisesta kellarikerros-elämästä.*)

Kompuroimme jyrkkiä, epä-mukavia ja likaisia rappusia kellarikerrokseen, jonka pitkäkköä, epäjärjestyksellistä ja synkkää holvia valaisi heikko kaasuväli. Puolittain pimeä oli se sittenkin, joten holvissa täytyi hyvin varovasti kulkea. Kuitenkin pääsimme onnellisesti käytävän perälle, jossa oli ovi, mistä oli tarkoituksemme sisälle käydä.

Sisältä kuului kova hälinä ja lasien kalina. Nais- ja miesäännet muodostivat korvia särkevän sekamelskan, josta oli vaikea mitään selvää saada. Varovasti kuuntelimme sitä hetkisen, mutta kun emme siitä mihinkään selvytyteen päässeet, rohkasi toverini, joka — sivumennen sanoen — oli lähes kaikki New Yorkin sopeat nuuskinut, mielensä ja naputti oveen.

Naputus teki merkillisen vaikutuksen sisälläolijoihin, koska siellä ylt'äkkiä kovaääninen rähinä muuttui tuskin kuuluvaksi supatukseksi ja lasien helinä taukosi. Toverini merkitsevästi iski silmää minulle ja uudisti naputuksensa.

— Hyvä tulee, sanoi hän samassa, kun sisältä alkoi kuulua askelia. Samassa raottui ovi ja keski-ikäisen, lihavaikon naisen rokon turmelema ja oluen pöhtötämä naamarustinki tuli näkyviimme.

— Ketäs te olette, jotka näin myöhään pyritte ihmisasuntoihin? kysyi nainen käheällä äänellä, vastaamatta toverini hyvänillan toivotukseen.

— Olemmepahan vaan eräitä kulkijoita kylän raitilta, vastasi toverini merkitsevästi naurahtoen.

— Kas kun en ollut tuntea! Mr. Tiihonenhan se on ... Entäs tämä teidän toverinne? ... Hän on kai hiljakkoin paikkakunnalle tullut, koska en minä häntä tunne. No, tulkaahan vaan sisälle, vaikka täällä on kaikki niin ylösalasin. Mutta piruko tässä voi järjestystä pitää, kun niitä juopporenttuja kaike päivät tässä ajelehtii... Tulkaahan vaan! ...

Näin puhellen avasi nainen oven isommalle ja me astuimme sisälle.

Kävelimme naisen jälessä perähuoneeseen, missä oli puolikymmentä miestä ja samanverran naisia suloisessa sekasotkussa, jokaisella kuohuva olulasi kädessä tai vieressään lattialla.

Hyvänillantoivotukseemme ei kukaan sisälläolijoista joutanut vastaamaan, sensijaan kyllä saimme muita tervetuliijaissanoja kuulla, kuten: "Kyllä kai vieraat biiriksi panevat" ja "antakaahan lantti, että saadaan kaljaa".

Istuuduimme vanhan, ränsistyneen päiväsohvan laidalle, jossa jo ennestään oli muutamia istujia. Siinä vasta tutkimuksen alaisiksi jouduimme! Toverini, kun useimmat hänet jo ennestään tunsivat, sai olla tähystelemättä rauhassa, mutta minä sitä vasta tiukalle jouduin, kun olin ainoa vieras valittujen joukossa.

Olisin ollut helisemässä muuten, ellei toverini olisi rientänyt avukseni ja selittänyt, että olen hyvin vaaraton henkilö, jonka läsnäolosta ei tarvitse mitään perustaa.

Tuon selityksen jälkeen vasta se elämä, jonka tulollamme olimme häirinneet, alkoi palautua. Olutta kaadettiin lasiin, juotiin ja laulettiin.

Se nainen, joka meille oven avasi, oli rohkein joukossa. Hän ei arastellut mitään. Yhden ja toisen miehen kanssa hän heittäytyi, välittämättä kenestäkään tuon taivaallista.

Varsinkin erään Heikki-nimisen, jyrkän, harmaasilmäisen ja muuten rappeutuneelta näyttävän merimiehen kimpussa hän ahkerasti hääräsi.

— Heikin kanssa me sitä naimisiin mennään, räyhäsi nainen. Kun tällaisen fiikan saat, niin ei tarvitse puutetta kärsiä...

Heikki sieppasi naisen polvijeen, mutta samassa kumpainekin kellistyi lattialle. Siitä eivät he kuitenkaan mitään välittäneet, vaan piehtaroiivat permannolla kuin porsaas. Nainen joskus kyllä kirkui, kun Heikki kovakouraisesti, vaikkakin muka leikillään, häntä käsitteli. Heikki nauraa hohotti ja teki ilveitään.

Mutta, vihdoinkin leikistä tuli loppu, kun Elmi, joka oli vielä hyvin nuorehkon näköinen ja jota sanottiin Heikin todelliseksi helluksi, heitti lasillisen olutta lattialla pyörivän naisen paljaille kintuille.

— Senkin sika! kirkasi tämä, samassa hyökäten pystyyn.

Luuletko sinä, senkin letukka, että minä sinulta Heikin sillä ryöstän, jos hänen kanssaan vähän leikittelen. Häpeäisit perkeleen portto, senkin killisilmä, p... p... Haista minun.... Mutta Elmi ei ollut arkalasta Terävästi vastaili hän "Keetin" — se oli naisen nimi — hyökäykseen.

— Älä rähise, senkin lehmä, sähisi hän. Koko illan olet tässä miesten kaulassa kiikkunut ja varsinkin Heikin — minun kiusallani...

— Haista...

— Haista itse. Tahdotko senkin kurva, että minä lyön tuon olutlasin pääsi sisään, niin, ettet ikinä enää ole nähtävänäni.

— Lyöppäs, lyöppäs jos arvaat! — kirkui Keeti jalkaa polkien. Etpä uskalla!

— Enkö uskalla? —

— Et.

Samassa naljahti olutlasi Keetin päähän. Mutta ei Keetikään enää odottanut, vaan molemmin käsin tarttui Elmin tukkaan, yrittäen purra ja kynsiä tämän kasvoja ja käsiä.

— Apuun, Heikki, tule apuun! — huusi Elmi täyttä kurkkua.

Mutta Heikki ei ollut kuullakseenkaan. Nauraa hohotti vaan ja kehotti kumpaistakin pitämään puoliensa.

Tappelua jatkui siksi kunnes toiset naiset tulivat väliin. Mutta ei se vaan sittekään tahtonut tauota. Hyökkäyksiä tehtiin kahdelta puolelta vieläkin, vaikka kumpaistakin tappelijaa pidettiin kiinni.

Lopuksi, kun tappelu taukosi, alkoi entinen elämä. Naiset ha-

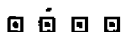
lailivat miehiä ja olutta kannettiin sekä juotiin. Kun näin ilta jatkui, vaipui yksi ja toinen, niin miehistä kuin naisistakin "ryssän kirkkoon".

Me, toverini ja minä lähdimme pois.

Pitkän aikaa on mielessäni säilynyt kuva tuosta illanvietosta. Monesti olen ajatellut, että useimmat noista ihmisistä ovat auttamattomia, se tahtoo sanoa: ovat vajonneet niin syvälle yhteiskunnallisten epäkohtien kuiluun, etteivät voi mitään tehdä itsensä ja luokkansa pelastamiseksi. Heiltä puuttuu kaikki

mahdollisuudet siihen. Yhden ja toisen yhteiskunnallisen syyn takia ovat he vajonneet tuonne syvimpään pohjakuiluun, josta harvat enää voivat nousta ylös. ja pahinta on se, että he elämältään eivät enää osaa mitään parempaa kaivatakaan. He ovat kääntäneet selkensä kaikille yhteiskunnallisille liikkeille. Ja kuinkapahan he niitä voisivat kannattaakaan, kun eivät niistä mitään tiedä. He eivät välitä mistään muusta kuin renttuilusta ja irstaasta elämästään mitään. He ovat auttamattomia.

Kiertotien Topi.

Industrial Workers of the World'in hyvät ja pahat puolet

Industrial Workers of the Worldin (Vincent St. Johnin ja Wm. Trautmannin ryhmä) periaatteet tunnetaan. Työväenluokan vapauttaminen suoritetaan teollisuusjärjestöjen kaikkimahdollisella taika-aseella: suurlakolla. Poliittista toimintaa ei tarvita. Äänestysuurna on vain virkepaikkain lihapadoille pyrkiväin välikappale. Koska työväenluokan historiallinen tehtävä kuitenkin on kapitalismin kukistaminen, niin "tuottaja-armeijan täytyy järjestäjä ei ainoastaan jokapäiväistä taistelua varten kapitalisteja vastaan, vaan myös tuotannon harjoittamista varten kapitalismin tullessa kukistettua. Teollisuusittain järjestymisellä me muodostamme uuden yhteiskun-

ta-rakenteen vanhan sisällä". Näin sanotaan I. W. W.:n ohjelma-julistuksessa, ja jatketaan: "Sentähden, tietäen, että tällainen järjestö on vapauttamisemme ehdottomasti välttämätön, liitymme yhteen seuraavain sääntöjen alaisesti" j. n. e. Siinä on "yksi-suuri-unio"-aatteen periaatteellinen ydin. Huolimatta sen hyvästä tarkoituksesta, sosialidemokraatti ei voi yhtyä tähän periaatteeseen. I. W. W. ei tässä suhteessa saakaan kannattajia sosialidemokraatein joukosta. Ne ovat tämän "yksi-suuri-unio"-aatteen muutamat käytännölliset puolet, joita se taloudellisen järjestymisen ja taistelun alalla suosittelee, jotka ovat vetäneet I. W. W. kannattajiksi